

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ **GAME OF THRONES**

GEORGE R. R.
MARTIN

ΣΤΟΝ **ΟΙΚΟ** ΤΟΥ
ΣΚΟΥΛΗΚΙΟΥ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Για αιώνες χαμένους στη λήθη ο Οίκος του Σκουληκιού βυθιζόταν στην παρακμή, κι αυτό ήταν το σωστό, γιατί η παρακμή δεν είναι παρά ένα από τα πολλά ονόματα του ίδιου του Λευκού Σκουληκιού. Κι έτσι, οι Γιάγκα-λα-χάι, τα παιδιά του σκουληκιού, απλώς χαμογελούσαν και συνέχιζαν όπως πάντα, παρότι τα υφαντά στους τοίχους σάπιζαν στις αχανείς στοές τους, παρότι οι αριθμοί τους έφθιναν κάθε χρόνο, παρότι το κρέας γινόταν ολοένα και πιο σπάνιο και οι ίδιες οι πέτρες γύρω τους μετατρέπονταν σε σκόνη. Στις ανώτερες στοές με τα σχιστά παράθυρα, λουσμένα στο κόκκινο σύθαμπο της τεράστιας χόβολης που αργοπέθαινε από πάνω τους, πήγαιναν και ερχόντουσαν και ζούσαν τις ζωές τους. Φρόντιζαν τους πυρσούς και διοργάνωναν τους χορούς τους και έκαναν το σημείο του σκουληκιού όποτε περνούσαν μπροστά από τις σκοτεινές, τυφλές στοές όπου λεγόταν πως караδοκούσαν οι χθόνιοι ψιθυρίζοντας. Γιατί οι αίθουσες και οι σήραγγες του Οίκου του Σκουληκιού φημολογούνταν πως ήταν άπειρες, πως κατέβαιναν τόσο κάτω από τη γη όσο ψηλά έφτανε ο μαύρος ουρανός από πάνω, και

οι Γιάγκα-λα-χάι διεκδικούσαν μόνο λίγους από τους πολλούς αρχαίους θαλάμους.

Τα παιδιά του σκουληκιού διδάσκονταν πως το Λευκό Σκουλήκι έρχεται για όλους στο τέλος, αλλά σέρνεται εξαιρετικά αργά, και η μακρά περίοδος παρακμής φέρνει εξαίσιες γιορτές και τα λαμπερά αρρωστημένα χρώματα της σήψης. Η σοφία αυτή επιβαλλόταν από τον τρέχοντα Ανθρωποσκώληκα και τους μπρούντζινους ιππότες του, ακριβώς όπως επιβαλλόταν από τους προγόνους τους εδώ και αμέτρητες γενεές. Έτσι διατηρούνταν ο Οίκος του Σκουληκιού, παρότι οι χθόνιοι σέρνονταν από κάτω τους και ο Ήλιος έσβηνε από πάνω τους.

Κάθε τέταρτο χρόνο οι πιο λαμπεροί, οι πιο εύστροφοι, οι πιο ευγενείς ανάμεσα στους Γιάγκα-λα-χάι μαζεύονταν στον Θάλαμο του Οψιδιανού για να δουν τον Ήλιο και να γιορτάσουν κάτω από τις ετοιμοθάνατες ακτίνες του. Ήταν το μοναδικό κατάλληλο μέρος για έναν τέτοιο εξαίσιο χορό. Βρισκόταν ψηλά στον Οίκο του Σκουληκιού, έτσι που όλες οι στοές που οδηγούσαν εκεί είχαν ανηφορική κλίση, και το έδαφος και το πάτωμα και τρεις από τους τοίχους του ήταν από φύλλα οψιδιανού, κρύο και γυαλιστερό σαν καθρέφτης και μαύρο σαν τον θάνατο.

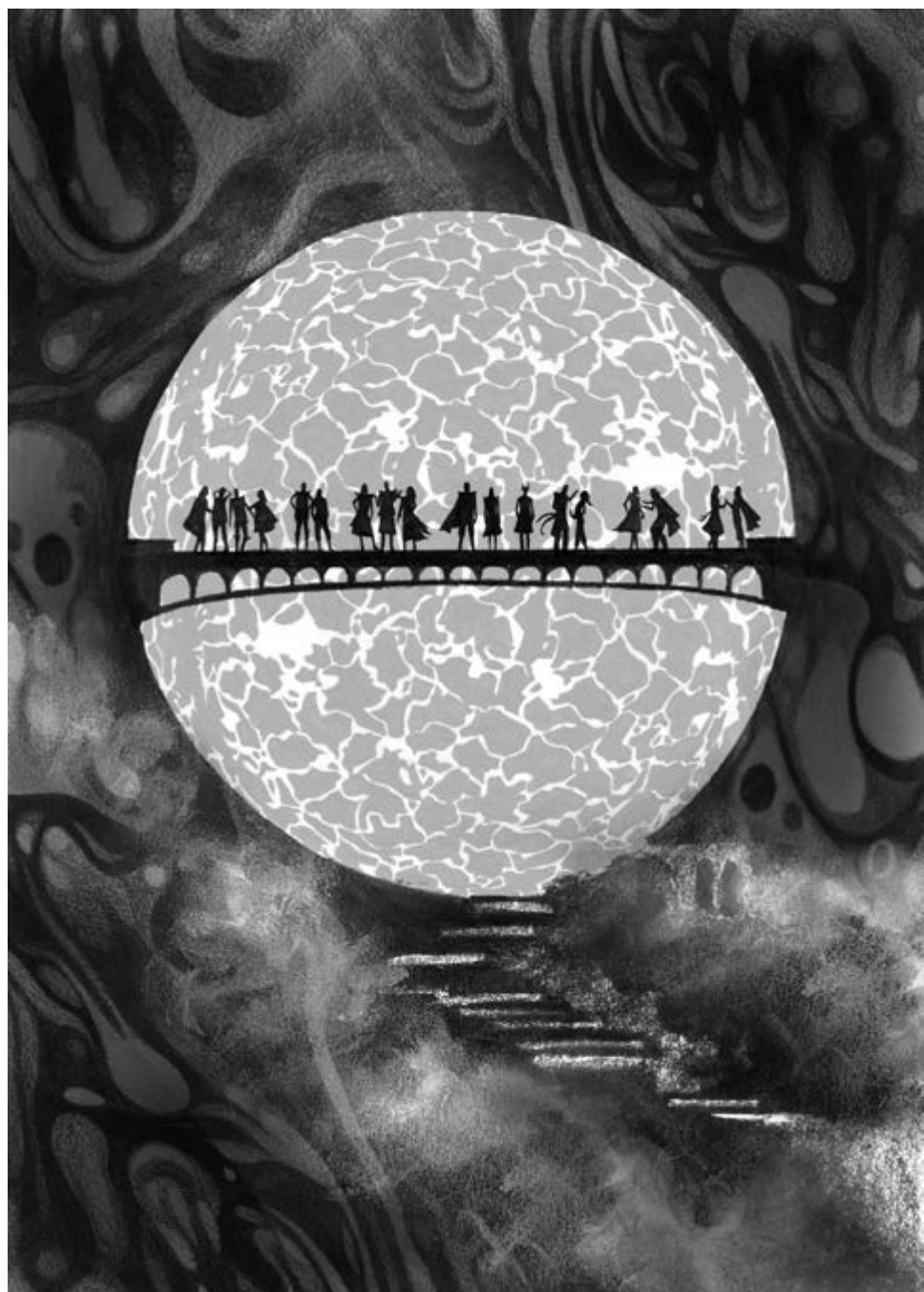
Για τα τέσσερα χρόνια μείον μία μέρα που χώριζαν τους Χορούς του Ήλιου, τα ταπεινότερης καταγωγής

παιδιά του σκουληκιού, οι αποκαλούμενοι φανοκόροι, δούλευαν ακούραστα στην αίθουσα, γυαλίζοντας και τρίβοντας, έτσι ώστε όταν έρχονταν οι μπρούντζινοι ιππότες να ανάψουν τους πυρσούς οι αντανακλάσεις τους άστραφταν στο μαύρο γυαλί γύρω τους. Κι ύστερα μαζεύονταν οι καλεσμένοι, εκατοντάδες άνθρωποι με παρδαλές στολές και ευφάνταστες μάσκες, και ο οψιδιανός κύρτωνε και παραμόρφωνε τα λαμπερά τους πρόσωπα και τις γεμάτες χάρη μορφές τους, μέχρι που γίνονταν μία ποικιλόχρωμη σβούρα, δαίμονες που χόρευαν μέσα σε ένα μαύρο μπουκάλι.

Κι αυτό ήταν μόνο ένα κομμάτι του Θαλάμου του Οψιδιανού. Υπήρχαν κι άλλα· υπήρχε το παράθυρο. Καταλάμβανε όλο τον τέταρτο τοίχο πίσω από τη γεμάτη άμμο κόγχη όπου φώλιαζε ο Ανθρωποσκώληκας. Διαφανές σαν κρύσταλλο ήταν το παράθυρο, κι όμως πιο ανθεκτικό απ' οποιοδήποτε γυαλί γνώριζαν. Δεν υπήρχε πουθενά στον Οίκο του Σκουληκιού άλλο παράθυρο που να πλησίαζε έστω το μέγεθός του. Το γυαλί, αν ήταν όντως γυαλί, έβλεπε έξω στη νεκρή, έρημη πεδιάδα όπου κανένας άνεμος δεν φυσούσε. Όλα ήταν σκοτεινά εκεί, όλα άδεια, αν και υπήρχαν κάποια ασταθή πέτρινα σχήματα κοντά στον ορίζοντα που φαινόταν μερικές φορές, που μπορεί να ήταν ή και να μην ήταν ερείπια. Ήταν δύσκολο να πει κανείς· το φως ήταν αδύναμο.

Ο Ήλιος καταλάμβανε τον μισό ουρανό· μία αψίδα από τη μια άκρη του ορίζοντα ως την άλλη, που έφτανε αρκετά ψηλά ώστε να αγγίζει το ζενίθ. Από πάνω απλωνόταν ένας ατέλειωτος μαύρος ουρανός που τον έσπαζαν μια χούφτα αστέρια. Ο ίδιος ο Ήλιος είχε ένα απαλότερο μαύρο χρώμα, το χρώμα της στάχτης, εκτός από τα λιγοστά σημεία όπου ζούσε ακόμη. Τον διέτρεχαν ποτάμια, συστρεφόμενες κορδέλες λαμπερού κόκκινου, φλέβες φωτιάς στο κουρασμένο του πρόσωπο. Τα παιδιά του σκουληκιού τα είχαν μελετήσει κάποτε, στα παλιά χρόνια όταν έπαιζαν με τηλεσκόπια, και κάθε φλεγόμενο κανάλι είχε όνομα, αν και τα περισσότερα είχαν πια ξεχαστεί. Εκεί όπου τα ποτάμια συναντιόνταν και ενώνονταν, πού και πού μπορούσε να δει κανείς πορτοκαλιές λίμνες να καπνίζουν, και υπήρχαν και άλλα σημεία όπου κόκκινες και κίτρινες αναλαμπές πάλλονταν κάτω από τη σταχτιά κρούστα. Το καλύτερο απ' όλα ήταν οι θάλασσες, δύο τεράστιοι ωκεανοί θυμωμένου κόκκινου που γίνονταν όλο και πιο μικροί, όλο και πιο σκοτεινοί με κάθε χορό που περνούσε· ένας κοντά στο στεφάνι συνέχιζε στην αιωνίως αθέατη πλευρά και ένας δεύτερος έκαιγε κοντά στη μέση του Ήλιου και συχνά φώτιζε τα ερείπια στον ορίζοντα.

Από το μεσημέρι, όταν άρχιζε ο Χορός του Ήλιου –όλες οι ώρες ήταν αυθαίρετες για τα παιδιά του σκου-

ληκιού, γιατί το φως ήταν το ίδιο μέρα και νύχτα—, ως τα μεσάνυχτα, όλοι οι πανηγυριστές φορούσαν μάσκες, ακόμα και ο Ανθρωποσκώληκας, και μακριές κουρτίνες από βαρύ κόκκινο βελούδο κάλυπταν το μεγάλο παράθυρο, για να κρύψουν τον Ήλιο. Σιωπηλοί φανοκόροι έφερναν τα φαγητά πάνω σε μαύρους σιδερένιους δίσκους και τα τοποθετούσαν στο μακρύ τραπέζι: μεγάλα μανιτάρια σε λευκή σάλτσα, ελαφρά καρυκευμένες φούσκες, μικροσκοπικοί γυμνοσάλιαγκες τυλιγμένοι σε μπέικον, αρωματικό πράσινο κρασί γεμάτο ζωντανά καυτερά σκουλήκια, τηγανητά αρθρώποδα, ψητοί λαγουμόχοιροι από το βασιλικό κελάρι του Ανθρωποσκώληκα, καυτό μανιταρόψωμο, εκατοντάδες άλλες λιχουδιές. Και, το κεντρικό πιάτο, αν ήταν τυχεροί, ένα τροφαντό χθονόπουλο —ή και δύο!— με τα έξι άκρα του, ακριβώς πριν το κατώφλι της εφηβείας, τυλιγμένο προσεκτικά με φύλλα και σερβιρισμένο ολόκληρο, με σάρκα λευκή και ζουμερή. Οι καλεσμένοι έτρωγαν να χορτάσουν, χωράτευαν και γελούσαν μέσα από τα πέπλα τους και τις μάσκες τους, κι ύστερα χόρευαν κάτω από τους πυρσούς για ώρες και ώρες, ενώ φαντάσματα από οψιδιανό παρωδούσαν τις κινήσεις τους μέσα από τους τοίχους και το πάτωμα. Όταν έρχονταν τελικά τα μεσάνυχτα, άρχιζε η αποκάλυψη. Και όταν όλοι είχαν αποκαλύψει πια τα πρόσωπά τους, οι μπρούντζινοι ιππότες κουβαλούσαν τον τρέχοντα Ανθρωποσκώληκα

στον τέταρτο τοίχο, κι εκείνος τραβούσε το κορδόνι –αν είχε ακόμη χέρια· αν όχι, το τραβούσαν οι ιππότες– και αποκάλυπτε τον Ήλιο.

Ο Ανθρωποσκώληκας εκείνη τη χρονιά ήταν ο Δεύτερος Βέρμεντορ, ο δέκατος τέταρτος της γενιάς του που κυβερνούσε τους Γιάγκα-λα-χάι από την Υψηλή Στοά στον Οίκο του Σκουληκιού. Βασίλευε ήδη εδώ και δώδεκα χρόνια και σύντομα ο καιρός του θα έφτανε στο τέλος του, γιατί οι χειρουργοί-ιερείς είχαν επιτελέσει το ιερό τους έργο όλα αυτά τα χρόνια, και δεν υπήρχε τίποτα να εξαγνίσουν πια πέρα από το υπερβολικά ανθρώπινο κεφάλι που ισορροπούσε πάνω στον φιδογυριστό κορμό. Πολύ σύντομα θα γινόταν ένα με το Λευκό Σκουλήκι. Αλλά ο γιος του ήταν έτοιμος.

Ο μπρούντζινος ιππότης Γκροφ, ογκώδης και άκαμπτos μέσα στην πανοπλία του, κουβάλησε τον Βέρμεντορ στο παράθυρο και του δάνεισε τα χέρια του. Το βελούδο γλίστρησε μαλακά στην άκρη και ο παλιός Ήλιος αποκαλύφθηκε καθώς ο Ανθρωποσκώληκας απαγγέλλε τις αρχαίες λατρευτικές λέξεις και τα παιδιά του σκουληκιού μαζεύονταν κοντά για να δουν.

Ο Άνελιν, περικυκλωμένος από τους φίλους και ακολούθους του, ήταν αρκετά κοντά στο γυαλί, όπως ήταν το πρόβον. Ο Άνελιν ήταν πάντα στο προσκήνιο. Ήταν ένας λεπτός και λαμπρός νέος, ψηλός και γεμάτος χάρη. Όλοι οι ευγενείς Γιάγκα-λα-χάι είχαν

απαλό δέρμα στο χρώμα της μόκας, αλλά το δέρμα του Άνελιν ήταν το απαλότερο όλων. Οι περισσότεροι από τους ακολούθους του είχαν ξανθά ή κοκκινόξανθα μαλλιά, αλλά του Άνελιν είχαν το πιο λαμπερό χρυσαφένιο χρώμα· στεφάνωναν το πρόσωπό του πέφτοντας σε σμιλεμένες μπούκλες. Πολλά παιδιά του σκουληκιού είχαν γαλάζια μάτια, αλλά δεν υπήρχαν πιο βαθυγάλανα από του Άνελιν.

Ήταν ο πρώτος που μίλησε αφού τραβήχτηκαν οι κουρτίνες. «Τα μαύρα σημεία μεγαλώνουν» παρατήρησε στους γύρω του με ανάλαφρη, καθάρια φωνή. «Σύντομα δεν θα χρειαζόμαστε κουρτίνες. Ο Ήλιος πλέον καλύπτει μόνος του το πρόσωπό του». Γέλασε.

«Πεθαίνει» είπε ο Βέρμιλαρ, ένα λιγνό αγόρι με ρουφηγμένα μάγουλα και κατάξανθα μαλλιά, που ανησυχούσε υπερβολικά. «Ο παππούς μου μου έχει πει ότι κάποτε οι μαύρες πεδιάδες έβγαζαν κόκκινο καπνό και οι θάλασσες και τα ποτάμια ήταν λευκή φωτιά, τόσο που πονούσε να τον κοιτάξεις». Ο παππούς του Βέρμιλαρ ήταν ο δεύτερος γιος ενός Ανθρωποσκώληκα, κι έτσι ήξερε πολλά και διάφορα πράγματα που είχε μεταφέρει στον εγγονό του.

«Μπορεί να ήταν κι έτσι» είπε ο Άνελιν «αλλά όχι στον καιρό του, στοιχηματίζω, ούτε καν στον καιρό του δικού του παππού». Ο Άνελιν δεν είχε δεσμούς αίματος με τη γενιά του Ανθρωποσκώληκα, καμία κρυφή πηγή

γνώσης, αλλά ήταν ανέκαθεν απόλυτα βέβαιος για τις απόψεις του, και οι φίλοι του —ο Βέρμιλαρ και ο τροφαντός Ρις και η πανέμορφη Κάραλι— τον θεωρούσαν τον πιο σοφό και εύστροφο όλων. Κάποτε είχε σκοτώσει έναν χθόνο.

«Δεν ανησυχείς για τον Ήλιο που πεθαίνει;» τον ρώτησε η Κάραλι, τινάζοντας ανάλαφρα τις ξανθιές της μπούκλες καθώς γύρισε να τον κοιτάξει. Έμοιαζε τόσο με τον Άνελιν που θα μπορούσαν να είναι δίδυμοι· ίσως γι' αυτό την ήθελε τόσο πολύ. «Για τις στοές που παγώνουν;»

Ο Άνελιν έβαλε πάλι τα γέλια και ο Ρις τον μιμήθηκε — *πάντα* τον συνόδευε στο γέλιο, αν και ο Άνελιν πίστευε πως το χοντρό αγόρι σπάνια έπιανε το αστείο. «Ο Ήλιος πέθαινε πολύ πριν έρθω στον Οίκο του Σκουληκιού, και θα συνεχίσει να πεθαίνει πολύ αφότου φύγω» είπε, γυρνώντας την πλάτη στο παράθυρο. Ήταν υπέροχος εκείνη τη νύχτα, με το γαλάζιο και αραχνόγκριζο κοστούμι του από μετάξι και τον θυρεό του θήτα ραμμένο στο στήθος. «Κι όσο για το κρύο» συνέχισε καθώς οδηγούσε τους τρεις συντρόφους του προς τον μπουφέ «δεν πιστεύω πως ο γέρικος Ήλιος έχει καμία σχέση με τη θερμότητα, με τον έναν ή τον άλλο τρόπο».

«Κι όμως, έχει» είπε ο Βέρμιλαρ, που είχε έρθει ντυμένος με καφετιά κουρέλια σαν μανιταροαγρότης. Ο ίδιος και η Κάραλι συμβάδιζαν με τον Άνελιν καθώς

διέσχιζαν την αίθουσα, και στα πόδια τους τα είδωλά τους βιάζονταν να ακολουθήσουν στον οψιδιανό. Ο Ρις αγκομαχούσε πίσω τους, πασχίζοντας μέσα στην ψεύτικη πανοπλία ενός μπρούντζινου ιππότη.

«Ο παππούς σου σ' το είπε αυτό;» ρώτησε ο Άνελιν. Ο Ρις γέλασε.

«Όχι» απάντησε ο Βέρμιλαρ συνοφρυωμένος. «Όμως δεν πρόσεξες, Άνελιν, πώς ο Ήλιος μοιάζει με αναμμένο κάρβουνο κλεμμένο από τη θράκα;»

«Ίσως» είπε ο Άνελιν. Σταμάτησε μπροστά από το κρασί και γέμισε δύο κρυστάλλινα κύπελλα με το μεστό πράσινο υγρό, ψαρεύοντας στο μπολ μέχρι που βρήκε δύο σκουλήκια με τις ουρές τους δεμένες. Τα έβαλε στο ποτό της Κάραλι, κι εκείνη χαμογέλασε με την πρόταση καθώς της έδινε το κύπελλο.

Ήπιε μια γουλιά από το δεύτερο κύπελλο, αυτό με ένα μόνο σκουλήκι, καθώς γυρνούσε πάλι προς τον Βέρμιλαρ. «Αν ο Ήλιος δεν είναι τίποτε άλλο παρά ένα μεγάλο κάρβουνο» συνέχισε «τότε δεν χρειάζεται να ανησυχούμε καθόλου, γιατί έχουμε πολλά μικρότερα πρόχειρα, και οι φανοκόροι μπορούν πάντα να φέρουν περισσότερα από το σκοτάδι».

Ο Ρις χασκογέλασε. Είχε ακουμπήσει την περικεφαλαία του ιππότη στο τραπέζι και τώρα τσιμπολογούσε από ένα πιάτο με καρυκευμένες αράχνες.

«Μπορεί» είπε ο Βέρμιλαρ. «Αλλά τότε παραδέχεσαι

ότι ο Ήλιος είναι ένα κάρβουνο, ότι βοηθάει να ζεσταίνονται οι στοές».

«Όχι» είπε ο Άνελιν. «Απλώς μια υπόθεση έκανα. Για την ακρίβεια, πιστεύω ότι ο Ήλιος είναι ένα στολίδι που έβαλε το Λευκό Σκουλήκι στον ουρανό για να μας προσφέρει φως και μια ευκαιρία για γιορτές».

Ξαφνικά ακούστηκε ένα γέλιο, τραχύ και χαμηλό. Το χαμόγελο του Άνελιν μετατράπηκε απότομα σε συνοφρύωμα όταν συνειδητοποίησε πως όποιος κι αν ήταν δεν γελούσε με το πνεύμα του, αλλά με τον *ίδιο*. Ίσως τους ώμους και γύρισε ενοχλημένος.

Όταν είδε ποιος γελούσε, όμως, ύψωσε μόνο το ποτήρι του –κι ένα λεπτό ξανθό φρύδι– σε έναν κοροϊδευτικό χαιρετισμό.

Ο Κρεατοκουβαλητής –έτσι τον αποκαλούσαν· αν είχε κάποιο αληθινό όνομα, δεν το χρησιμοποιούσε– σταμάτησε να γελά. Επικράτησε σιωπή. Ήταν ένας κοντός άντρας με φαρδιούς ώμους, ένα κεφάλι πιο κοντός από τον Άνελιν και ασχημότερος από οποιονδήποτε Γιάγκα-λα-χάι, με τα ίσια λευκά του μαλλιά, το παρδαλό του δέρμα, αλλού μελαψό και αλλού ροδαλό, και την τεράστια επίπεδη μύτη του. Η πορτοκαλοκόκινη αντανάκλασή του που δημιουργούσε το φως των πυρσών στον οψιδιανό ήταν πιο ψηλή και πιο όμορφη απ' ό,τι είχε υπάρξει ποτέ ο ίδιος.

Είχε έρθει στον Χορό του Ήλιου μόνος και χωρίς

στολή, τρομερά εκτός τόπου, μια παρουσία που της επέτρεπαν να παραβρεθεί μόνο χάρη στο χθονόπουλο που είχε προμηθεύσει. Αντί για γιορτινά ρούχα, φορούσε τα συνηθισμένα του από γαλακτερό δέρμα, ραμμένα από τομάρια νεκρών χθόνων, και έναν άχρωμο κοντό μανδύα από προβιά χθόνου. Ο κομπασμός του ήταν γνωστός σε όλο τον Οίκο του Σκουληκιού: πως ντυνόταν μόνο με το δέρμα και το τρίχωμα των χθόνων που είχε σκοτώσει ο ίδιος. Ήταν ο Κρεατοκουβαλητής, που πήγαινε μόνος κάτω στις βαθιές ανήλιαγες στοές.

Η Κάραλι τον κοίταξε με περιέργεια. «Γιατί γέλασες;» τον ρώτησε.

«Γιατί ο φίλος σου είναι αστείος» είπε ο Κρεατοκουβαλητής. Η φωνή του ήταν υπερβολικά χαμηλή, υπερβολικά τραχιά. Ο Άνελιν το έβρισκε λίγο παράλογο να τον προσβάλλει ένας παρδαλός άνθρωπος που μούγκριζε σαν φανοκόρος. Και τώρα ένα περίεργο πλήθος είχε αρχίσει να μαζεύεται γύρω τους· οι Γιάγκα-λα-χάι πάντα ενδιαφέρονταν για τα παράξενα, και ο Κρεατοκουβαλητής ήταν ο πιο παράξενος απ' όλους. Άλλωστε, όλοι τους είχαν βαρεθεί να βλέπουν τον Ήλιο.

«Πάντα χαίρομαι να συναντώ κάποιον που εκτιμά το πνεύμα» είπε ο Άνελιν, προσπαθώντας να μετατρέψει την καλυμμένη προσβολή του Κρεατοκουβαλητή σε κομπλιμέντο.

«Πράγματι, εκτιμώ το πνεύμα» είπε εκείνος. «Μακάρι να έβρισκα λίγο. Αυτός ο χορός δεν έχει καθόλου».

Δεν είχε καμία αίσθηση λεπτότητας, αποφάσισε ο Άνελιν. «Μόνο συγκριτικά» του είπε. «Ίσως έχεις συνηθίσει σε πνευματώδεις ανταλλαγές απόψεων με τους χθόνους;»

Ο Ρις χαχάνισε και ο Κρεατοκουβαλητής τού έριξε μια άγρια ματιά. «Οι χθόνιοι διαθέτουν περισσότερο πνεύμα από τον χαζοχαρούμενο φίλο σου και περισσότερες γνώσεις από σένα».

Πιγμένα γέλια ακούστηκαν γύρω τους, όμως ο Άνελιν δεν ήταν σίγουρος αν γελούσαν με τα γελοία λόγια του Κρεατοκουβαλητή ή με την προσβολή. «Ξέρεις μυστικά των χθόνων λοιπόν;» ρώτησε ανάλαφρα.

«Έχουν μυστικά, ναι. Κι εγώ τα ξέρω, ναι. Και πολλά περισσότερα».

«Οι χθόνιοι είναι ζώα» παρεμβλήθηκε ο Βέρμιλαρ.

«Όπως κι εσύ» είπε ο Κρεατοκουβαλητής.

Ο Βέρμιλαρ κοκκίνισε. «Φοράω κουρέλια απόψε, αλλά μόνο για τη γιορτή. Ο παππούς μου ήταν γιος του Ανθρωποσκώληκα».

«Καλύτερα ο παππούς σου παρά εσύ» αποκρίθηκε εκείνος.

Αυτή τη φορά γέλασε η Κάραλι. Ο Άνελιν την κοίταξε, σοκαρισμένος που έβρισκε αστεία τέτοια χοντρο-

κοπιά. «Κοροϊδεύεις την τιμή;» είπε. «Τη βαθιά γνώση; Τις ευθύνες;»

«*Εγώ έχω μεγαλύτερες ευθύνες*» είπε ο Κρεατοκουβαλητής με επίπεδη φωνή. «Όπως και οι υπόλοιποι που προσπαθούν να κατέβουν κάτω και να φέρουν κρέας. Ο Ανθρωποσκώληκας έχει μόνο μουχλιασμένα τελετουργικά καθήκοντα που δεν καταλαβαίνει κανείς. Όσο για τη βαθιά γνώση, κι απ' αυτή έχω περισσότερη. Οι Γιαγκα-λα-χάι δεν ξέρουν τίποτα για τους εαυτούς τους ή για τον Οίκο του Σκουληκιού πέρα από μισές αλήθειες και διαστρεβλωμένα ψέματα. Και *τιμή*» Έγνεψε προς το παράθυρο. Ο Γκροφ, με την περίτεχνη πανοπλία του στο χρώμα της σκουριάς, στεκόταν ακόμη ευθυτενής με τον Ανθρωποσκώληκα στα χέρια. Ένας άλλος μπρούντζινος ιππότης έκλεινε τις κουρτίνες· ο κόσμος είχε ξαναρχίσει να χορεύει.

«Ναι;» τον προέτρεψε ο Άνελιν ανέκφραστος.

«Η τιμή είναι μονάχα αφόρητος πόνος» είπε ο Κρεατοκουβαλητής και, σαν για να δώσει έμφαση στα λόγια του, ο Ανθρωποσκώληκας σήκωσε ξαφνικά το κεφάλι και ολόκληρο το λευκό κορμί του άρχισε να τινάζεται άγρια στα χέρια του Γκροφ. «Κάτω από το μαχαίρι ξανά και ξανά, και κάθε φορά ξυπνά όλο και λιγότερο άνθρωπος. Και τελειώνει σε παραμόρφωση και θάνατο. Τιμή;»

Τώρα το πλήθος γύρω τους έμοιαζε σοκαρισμένο,

πέρα από κάνα δυο που είχαν ξανακούσει τον Κρεατοκουβαλητή και γνώριζαν τη διασκεδαστική του ασέβεια. «Ο Ανθρωποσκώληκας εξαγνίζεται» είπε ο Ρις. Όσο κι αν προσπαθούσε, κατά βάθος ήταν ανιαρός και συντηρητικός, και όλοι το ήξεραν. «Γίνεται ένα με το Λευκό Σκουλήκι!»

Ο Άνελιν του έγνεψε να σωπάσει· θεωρούσε τον εαυτό του άνθρωπο με ροπή στον κυνισμό και την πρόκληση. «Ίσως έχεις κάποιο δίκιο σχετικά με την τιμή» είπε στον Κρεατοκουβαλητή. «Ελευθερόφρονες όπως εγώ αμφισβητούν επίσης το έθιμο, αλλά...»

Και πάλι ο Κρεατοκουβαλητής έβαλε τα γέλια μαζί του, τινάζοντας πίσω το κεφάλι. Ο Άνελιν έγινε κατακόκκινος και άδειασε το ποτήρι του μονομιάς –μαζί με το σκουλήκι– καθώς πάσχιζε να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

«*Ελευθερόφρων!*» κατάφερε τελικά να κρώξει αφού υποχώρησε το γέλιο. «Αμφιβάλλω αν είχες ποτέ σου έστω και μία απελευθερωμένη σκέψη. Είσαι ένα τίποτα, ακόμα λιγότερο απ' τον Ανθρωποσκώληκα». Τον έκανε στην άκρη κι άρχισε να γεμίζει το δικό του κύπελλο με κρασί.

«Έχω σκοτώσει έναν χθόνο» είπε βιαστικά ο Άνελιν, χωρίς να σκεφτεί, και μετάνιωσε τα λόγια την ίδια στιγμή που τα ξεστόμισε.

Ο Κρεατοκουβαλητής απλώς γύρισε προς το μέρος

του και χαμογέλασε πλατιά, και τότε *όλοι* άρχισαν να γελούν. Δεν υπήρχε λόγος να το σχολιάσει· όλα τα παιδιά του σκουληκιού γνώριζαν ότι ο Κρεατοκουβαλητής είχε σκοτώσει ίσως και εκατό χθόνους, όχι μόνο έναν. Ακόμα και η Κάραλι συμμετείχε στο γενικευμένο γέλιο, παρότι ο Βέρμιλαρ και ο Ρις έμειναν ευσπλαχνικά σιωπηλοί. Όσο ψηλός κι αν ήταν, ο Άνελιν ένιωσε ξαφνικά σαν ο Κρεατοκουβαλητής να πυργωνόταν από πάνω του. Χαμήλωσε το βλέμμα και είδε το ίδιο του το πρόσωπο, βλακωδώς κόκκινο και ταραγμένο, να τον κοιτάζει από τον ψυχρό οψιδιανό.

Ο Κρεατοκουβαλητής κοίταξε επιδοκιμαστικά την Κάραλι. «Μοιράσου το κρεβάτι μου απόψε» είπε ξαφνικά, ωμά σαν κάνας φανοκόρος. Ήταν αναίσχυντος. Ο Άνελιν σήκωσε πάλι το κεφάλι σοκαρισμένος. Η Κάραλι φορούσε γαλάζια και αραχνόγκριζα, όπως και ο ίδιος· ήταν ολοφάνερο πως ήταν μαζί. Και της είχε δώσει το κύπελλο με τα σκουλήκια του ζευγαρώματος!

Εκείνη έριξε μια σύντομη ματιά στον Άνελιν κι ύστερα φάνηκε να τον απορρίπτει με ένα τίναγμα των μαλλιών της, καθώς στρεφόταν προς τον Κρεατοκουβαλητή. «Ναι» είπε, με έναν παράξενο ενθουσιασμό στη φωνή της. Κι ύστερα προχώρησαν μαζί στον τεράστιο μαύρο καθρέφτη της πίστας χορού, για να στριφογυρίσουν και να κουλουριαστούν και να γλιστρήσουν μαζί στα αρχαία περίπλοκα μοτίβα των Γιάγκα-λα-χάι.

«Μας ταπεινώσε» είπε αγριεμένος ο Άνελιν στον Ρις και τον Βέρμιλαρ καθώς παρακολουθούσε τον Κρεατοκουβαλητή να παρωδεί αδέξια τις γεμάτες χάρη κινήσεις της Κάραλι.

«Θα έπρεπε να πάμε στον Ανθρωποσκώληκα» πρότεινε ο Βέρμιλαρ.

Ο Ρις δεν είπε τίποτα, αλλά το στρογγυλό του πρόσωπο είχε παραμορφωθεί από εκνευρισμό καθώς άπλωνε το χέρι για άλλη μια καρυκευμένη αράχνη.

«Όχι» είπε ο Άνελιν. Πέρα από τη λαοθάλασσα των χορευτών που στριφογύριζαν με όλα τους τα υπέροχα χρώματα, ο Γκροφ είχε επιστρέψει τον Ανθρωποσκώληκα στην κόγχη του. Κοντόχοντροι φανοκόροι γυρνούσαν στις παρυφές του θαλάμου, σβήνοντας δύο πυρσούς στους τρεις. Γρήγορα η σκοτεινιά θόλωσε τον οψιδιανό και οι λαμπερές αντανakλάσεις έσβησαν σε κόκκινες γραμμές στο γυαλί. Στις σκοτεινές γωνίες, μερικά τολμηρά ζευγάρια είχαν ήδη αρχίσει την αποκάλυψη των κορμιών· σύντομα θα ακολουθούσαν κι άλλοι το παράδειγμά τους. Ο Άνελιν είχε σχεδιάσει να αποκαλύψει την Κάραλι. Τώρα ήταν μόνος.

«Γιατί όχι;» απαίτησε να μάθει ο Βέρμιλαρ. «Τον άκουσες. Με αποκάλεσε ζώο, κι εγώ είμαι ο εγγονός ενός άντρα που θα μπορούσε να είχε γίνει Ανθρωποσκώληκας».

Ο Άνελιν του ένευσε να σωπάσει. «Θα πάρεις την

εκδίκησή σου» είπε. «Αλλά με τον δικό μου τρόπο, τον *δικό* μου». Τα βαθυγάλανα μάτια του είχαν καρφωθεί στην άλλη άκρη της αίθουσας. Ο Κρεατοκουβαλητής οδηγούσε την Κάραλι σε μία γωνία. «Τον δικό μου τρόπο» επανέλαβε. Κι ύστερα: «Ελάτε». Τους οδήγησε έξω από την αίθουσα.

Κάτω από έναν ετοιμοθάνατο ήλιο, μέσα σε στοές και σήραγ-
γες, οι ακόλουθοι του Λευκού Σκουληκιού ζουν στο ημίφως
σε ένα καθεστώς αργής παρακμής. Κάτω από τα πόδια τους
όμως, εκεί όπου ο ήλιος δεν φτάνει ποτέ, ο Οίκος του Σκου-
ληκιού κρύβει θανάσιμους κινδύνους...

Ο Άνελιν και οι φίλοι του, παρασυρμένοι από την περηφάνια
και τον παρορμητισμό της νιότης, χάνονται στους λαβύρινθους
και τις αχανείς στοές στα έγκατα του Οίκου. Η μοναδική τους
ελπίδα για να επιβιώσουν στο σκοτάδι είναι να ανακαλύψουν
τα τρομερά μυστικά των προγόνων τους.

*Ο George R. R. Martin είναι αμερικανός συγγραφέας φαντασίας, τρόμου και επιστημο-
νικής φαντασίας, διάσημος διεθνώς για το έπος φαντασίας Το Τραγούδι της Φωτιάς και
του Πάγου, το οποίο μεταφέρθηκε σε τηλεοπτική σειρά με τον τίτλο Game of Thrones.
Έχει τιμηθεί πολλές φορές με τα βραβεία Hugo, Nebula, Locus, World Fantasy Award
και Bram Stoker, ενώ το 2011 συμπεριλήφθηκε στη λίστα του περιοδικού Time με τα
«100 άτομα που ασκούν τη μεγαλύτερη επιρροή παγκοσμίως».*

ISBN:978-618-03-1278-2

9 786180 312782

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. 81278